

Arrest

nr. 156 792 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾
(..)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven;

De beslissing tot verwijdering van 30/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 23/03/2010, 20/09/2012, 19/12/2013 en 04/07/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 23/03/2010, 20/06/2012, 19/12/2013 en 04/07/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd niet onontvankelijk verklaard op 09/03/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene tekenende daarnaast op 15/07/2014 in op vrijwillig vertrek. Tot op heden weigeren zij echter mee te werken aan een vrijwillige terugkeer

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11, §1, eerste lid en §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekende partij voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Er werd aan verzoekende partij een inreisverbod van 2 jaar opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1 tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

De duur van het inreisverbod wordt met de volgende redenen bekleed :

"Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 23/03/2010, 20/06/2012, 19/12/2013 en 04/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 09/03/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene tekende daarnaast op 15/07/2014 in op vrijwillig vertrek. Tot op heden weigeren zij echter mee te werken aan een vrijwillige terugkeer.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Verzoekende partij betwist die beslissing om volgende redenen:

Artikel 74/11, § 1, eerste lid stelt dat :

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Deze bepaling houdt in dat de overheid de duur van het inreisverbod met redenen moet omkleden. Dit is ook een toepassing van de motivatieplicht sensu latu die op de overheid berust.

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van U Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Een groot aantal van stukken van het administratief dossier van verzoekster toont zonder enig twijfel aan dat hij instemt voor en meewerkt aan haar vrijwillige terugkeertraject. Aangezien het dossier zeer omvangrijk is wenst verzoekster uitdrukkelijk enkele dienstige stukken aanduiden en voegt hij zij bij dit beroep om de behandeling ervan te vergemakkelijken (zie stukken 11, 12, 13, 15 en 16).

Het administratief dossier bevat ook andere stukken die aantonen dat het feit dat zijn vrijwillige terugkeer niet kon doorgaan het gevolg is van de weigering of het nalaten van de Algerijnse diplomatieke post om een reisdocument aan verzoekster af te leveren (zie stukken 7, 12 en 13).

Verzoeker verbleef, op het ogenblik van het betekenen van het inreisverbod nl. 31 juli 2015, al meer dan twee jaren in OTC die door de DVZ beheert zijn en waar hij steun en opvolging kreeg rond de organisatie van zijn terugkeertraject. Niets laat blijken dat hij op 30 juli niet meer meewerkte aan de voorbereiding van zijn vrijwillige terugkeer. Verwerende partij richtte op 15 juni 2015 nog een brief aan de Algerijnse consulaat waar er aangedrongen werd op het afleveren van reisdocumenten voor de echtgenote van verzoeker, en waar en word gesteld dat verzoeker meermaals heeft verklaart vrijwillig terug te willen keren.

De familie kreeg op 11 augustus trouwens opvang in het stedelijk opvanginitiatief/de tussenverdieping die instaat voor de begeleiding en de steun van vreemdelingen die vrijwillig wensen terugkeren en werken nog steeds mee aan hun vrijwillige terugkeer.

Verzoeker verklaart ook dat de familie meerdere keren zelfstandig naar de Algerijnse ambassade is geweest en dat zij minstens eenmaal begeleid werd door personeelsleden van de DVZ of van FEDASIL om er reisdocumenten aan te vragen.

De ononderbroken inspanningen om reisdocumenten te krijgen van zowel verzoeker als de verwerende partij werden helemaal niet in aanmerking genomen in de bestreden beslissing. Het niet verkrijgen van

een reisdocument voor de echtgenote van verzoeker is in casu helemaal niet het gevolg van een slechte medewerking van verzoeker of zijn echtgenote maar toont aan dat het verderzetten van het verblijf van verzoeker en zijn familie in België een geval van overmacht is. Zij hebben er alles aan gedaan om terug naar Algerije te keren. Er kan hen dus moeilijk verwijten worden de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten niet te hebben uitgevoerd.

Gezien de omstandigheden en het feit dat er sinds meer dan twee jaren geen vooruitzicht is op het afleveren van een reisdocument voor de echtgenote en de kinderen van verzoeker kan er niet van hem worden gevraagd dat hij zonder zijn familie zou terugkeren. Dit zou een schending van artikel 8 van het EVRM aantonen en niets in het administratief dossier van verzoeker of de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij een overweging van de belangen, conform artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt.

Er werd met al deze omstandigheden geen rekening gehouden om de duur van het inreisverbod vast te leggen, wat een schending van artikel Artikel 74/11, § 1 aantoonde. Deze bepaling verplicht verwerende partij om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval om de duur van het inreisverbod vast te leggen.

De stelling dat verzoekers zouden weigeren mee te werken aan een vrijwillige terugkeer en dat zij zonder enige aarzeling hun verblijf met hardnekkigheid op illegale wijze in België verlengen toont aan dat de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of berust op een foute beoordeling van deze gegevens die nochtans terug te vinden zijn in het administratief dossier of dat de overheid alle gegevens van de dienstige stukken van het administratief dossier niet in aanmerking heeft genomen.

In alle gevallen toont dit aan dat de motivatie van de bestreden beslissing niet afdoende is, wat een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel die ervan deel uitmaakt en die de administratie verplicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en haar beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en nemen en ook dat de overheid een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt”.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

2.5. In casu blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar heeft gegeven aan de verzoekende partij omdat zij diverse bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen die zij niet heeft uitgevoerd dit terwijl zij werd ingelicht over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek. Hoewel verzoekende partij op 15 juli 2014 intekende op vrijwillig vertrek weigert zij tot op heden mee te werken aan dit vrijwillig vertrek. Uit deze vaststellingen blijkt de hardnekkigheid van verzoekende partij om te persisteren in illegaal verblijf. Dit is de reden waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd in het belang van de immigratiecontrole. Er blijken geen specifieke omstandigheden uit het dossier die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

2.6. Verzoekende partij betwist in essentie de vaststelling dat zij zou persisteren in illegaal verblijf en wijst op de demarches die zij al ondernomen heeft om wel vrijwillig te vertrekken. Het feit dat zij niet vrijwillig kan vertrekken is te wijten aan de weigering of het nalaten van de Algerijnse diplomatieke post om een reisdocument voor haarzelf af te leveren. De inspanningen om reisdocumenten te verkrijgen worden echter niet mee in overweging genomen bij het treffen van de bestreden beslissing. Het feit dat zij nog altijd op het Belgische grondgebied verblijven is te wijten aan overmacht. Van verzoekende partij kan ook niet verwacht worden dat haar echtgenoot zonder haar zou vertrekken.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij samen met haar gezin in het kader van een vrijwillige terugkeer in een open terugkeercentrum werd ondergebracht. Via dienst vreemdelingenzaken werd contact opgenomen met het Algerijnse consulaat in kader van de identificatie van verzoekende partij en haar gezin. Diverse keren werd een herinnering gestuurd aan het Algerijnse consulaat met de vraag naar de stand van zaken inzake de identificatie. Uiteindelijk werd de echtgenoot van de verzoekende partij op 31 februari 2014 geïdentificeerd doch bleef de vraag naar identificatie van verzoekende partij zelf onbeantwoord. Hoewel op een gegeven moment er inderdaad sprake was van verminderde medewerking of zelfs onwil van de verzoekende partij en haar gezin om vrijwillig terug te keren, dient evenwel vastgesteld dat de verzoekende partij en haar gezin nadien nogmaals het verzoek tot vrijwillige terugkeer hebben ondertekend, een identificatieformulier hebben ingevuld alsook blijkt uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken zelf dat de verzoekende partij en haar gezin verder opnieuw meewerkten om vrijwillig terug te keren. Dit temeer nu uit een communicatie van 5 juni 2015 van de verwerende partij gericht aan het Algerijnse consulaat blijkt dat: *"elle (verzoekende partij) souhaite ardemment retourner en Algérie ainsi que toute la famille"* (zij wenst vurig terug te keren naar Algerije, net zoals de rest van het gezin, eigen vertaling). Ondanks voorts verder aandringen van de dienst vreemdelingenzaken bij het Algerijnse Consulaat bleef de identificatie van verzoekende partij onbeantwoord.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij tot op heden (30 juli 2015) weigert mee te werken aan een vrijwillige terugkeer. Nu blijkt dat de verwerende partij geen correcte beoordeling heeft gemaakt van de feitelijke gegevens eigen aan het dossier van de verzoekende partij, ligt een schending van de

zorgvuldigheidsplicht voor. Het betoog van de verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet *zelf* aan reisdocumenten zou kunnen komen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de beoordeling dat verzoekende partij niet zou meewerken aan een vrijwillige terugkeer foutief is. Ten overvloede dient de verwerende partij in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Indien de verwerende partij van mening is dat – ondanks haar eigen pogingen bij het Algerijnse consulaat om reisdocumenten te bekomen voor de verzoekende partij – verzoekende partij zelf wél bij machte is om deze documenten te bekomen, dan dient zij dit te onderbouwen, minstens moet uit het administratief dossier blijken dat deze stelling van de verwerende partij enige grond heeft, hetgeen niet blijkt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER